

MONITORUL BAPTIST

ORGAN OFICIAL

AL

UNIUNEI COMUNITĂȚILOR BISERICEȘTI BAPTISTE DIN ROMANIA

Approbată de Onor. Min. Instr. Cultelor și Artelor cu No. 52250/5508/1934

Redacția și Administrația: BUCUREȘTI II, BULEV. BASARAB No. 56

COMITETUL : Președinte: ADAM SEZONOV, Brăila; Vice-Președinte: CAROL MOLNAR, Timișoara; DANILA GOGA, Buzovici
DUMITRU BABAN, Constanța; Secretar: JEAN STANESCHI, București; Casier: NICULAE PETRESCU, Comuna
Cioara-Doicești Județul Brăila; Cenzori ION OPREA Alba Iulia și AUREL POPA din Ocuriș, Bihor

Însărcinarea noastră

Noi toți mărturisim că am experimentat în viața noastră, acea intervenție minunată a lui Hristos, prin care am căpătat o existență nouă. În Hristos, noi suntem o creatură nouă, adică, din clipa când ne-am întors la Dumnezeu, din ceasul renașterii noastre, nu vremelnicia și pământescul, ci vecinicia și vieța ei nesfârșită formează baza existenței noastre. Astfel, legăturile noastre cu Domnul Isus nu este operă omenească, ci dumnezeiască.

S'a încercat în trecut, să se organizeze o Uniune cu o nepermisă putere centralizatoare peste toate comunitățile și bisericile, pentru motivul că Apostolii au trimis din Ierusalim în Antiohia frații, pentru a face acolo rânduiala. Aradul ajunsese înălțimea Sionului, iar frații căpătară putere apostolică. Încercarea n'a reușit, pentru că s'a abătut dela marele principiu biblic care dă comunității libertate complectă de organizare și acțiune, și interzice amestecul arbitrar al altora în treburile sale. Deosebit de tragic, cei din frunte și-au năruit singuri construcția, dărâmand și rupând cărămidă după cărămidă.

Astăzi, vrem ca spiritul cel bun și creștinesc care domnește în comunitățile noastre, să pătrundă și Uniunea noastră. Vrem să ajutăm la ridicarea vieții spirituale în comunități și biserici, așa cum apărăm interesele cultului nostru. Ca Uniune, vrem să îmbrăcăm haina neschimbăcioasă nou-testamentală, care se potrivește întocmai hainei comunităților noastre.

Bisericile și comunitățile sunt baza piramidei confesiunii noastre. Uniunea este numai vârful acesteia. Nu vrem să cădem în păcatele celor dinaintea noastră. Zidirea edificiului nostru pornește din bisericile și comunitățile noastre, cari trebuie să fie bine organizate, bine conduse — cu înțelepciunea spiritului lui Hristos — și să păstreze vioiciunea vieții duhovnicești și îndrăzneala credinței. De aceea, noi nu suntem simpli oficianți cari ne culcăm pe laurii isbânderilor câștigate, colegi de muncă mulțumiți și îmbătați de sine, ci, vrem să contribuim din răspuneri la ridicarea spirituală, morală și materială a comunităților și bisericilor baptiste.

Comunitatea prin independența ei față de Uniune și totuși în colaborare cordială cu ea, iar Uniunea în independență față de Stat și politică, vor rămâne o forță de acțiune în puterea lui Dumnezeu. *Numai în aceste condițiuni ne aparține viitorul.*

Membrii bisericilor noastre își cultivă spiritul creștin prin participare la serviciile divine. Însă, la desbaterile ședințelor bisericii și ale comunității, la care au dreptul și datorită să participe membri noștri, acolo se învederează cine suntem și ce avem! Numai desbaterile din adunările închise (ședințe), — când sunt purtate în duhul lui Hristos, — numai aceste discuții cari pătrund și răscolesc vieța adevărată, numai această luptă sinceră după adevăr și pentru atingerea țintei, *nu ne lasă să dormim*, ci, ne sudează, ne topește laolaltă astfel, încât putem birui furtuni mari dinafară și crize grele dinăuntru. Trebuie să rămânem o familie sfântă, o familie înțeleaptă, o familie unită, care, atunci când nevoia o cere, știe să-și spele rufele murdare în familie și nu le dă afară la spălat!

Semnele timpului ne arată limpede: pe copiii lui Dumnezeu nu-i așteaptă bucurii, ci luptă. Și această luptă trebuie s'o ducem uniți!

În bisericile și comunitățile noastre trebuie să sufle cel mai binefăcător vânt al patriarhatului nobil. Tatălui, mamei, bătrânilor, diaconilor, predicatorilor trebuie să le dăm cinstea care li se cuvine. Nu o cinste de robi, o cinste de oameni liberi!

Orânduirile din biserică și comunitate, nu trebuie să fie stâlpi reci sau caste (clase), cari să desparte poporul lui Dumnezeu, ci ele trebuie să fie trepte pe care să ne ridicăm tot mai sus, în care să ne putem mișca liberi și nu să murim din lipsă de aer. Să nu uităm nici odată marele și eternul adevăr: **LITERA (PORUNCA) OMOARĂ, DUHUL DĂ VIEȚĂ!**

Tocmai de această piatră sfântă de încercare, s'a sfărâmat organizația trecutei uniuni. Cei din fruntea ei s'au bucurat de vieța care svâcnea în biserici și de treptele sigure, de stâlpii „solizi“, dar reci, pe cari se sprijineau, și

s'au mirat când alții au urcat aceleași trepte până la ei. Apoi, au săvârșit păcatul: i-au îmbrăncit fără milă, i-au aruncat și i-au urmărit să-i distrugă. Dar vai! s'au distrus ei și lucrarea lor fără de temelii solide și sfinte.

Chemarea timpului nostru este: să ajutăm ca fiecare biserică să se întărească, să meargă pe picioarele ei proprii, să fie bine organizată și condusă, să fie plină de viață spirituală, și din această viață vie a bisericii să nască acea putere, care tinde în sus, pentru ca nu într-o zi, să ne pomenim că între Uniune și biserici este un loc gol, o prăpastie periculoasă și pentru una și pentru alta, în care vor cădea amândouă.

Dacă ne lipsește puterea vieții spirituale în orânduiele superioare ale cultului nostru, ne transformăm repede într-o biserică politică. Un pom, poate sta pe un pământ bun și poate avea rădăcini multe și groase, dar dacă sucul său de viață nu găsește drumul în sus, atunci tot pomul moare, sau dă vieții sale o altă direcție, potrivnică

scopului pentru care există. Fie în cercul tinerimii, pe terenul bisericii și a comunității, sau pe platforma predicatorilor, *pretutindeni, trebuie să se vadă acele mâni, cari ajută la ridicare, la apropiere, la unire, la colaborare, cari atrag spre înălțimi.*

Astăzi, mai mult ca oricând, se cere din partea noastră mai mult decât organizare și formă. Se cere: *îndrăzneala sfântă a bisericii, a comunității, a ununii; se cere vlecăciunea spirituală în fiecare frate, în fiecare soră, în confesiunea noastră întreagă.* Noi vom cuteza să lucrăm și să luptăm pentru lățirea Evangheliei, numai în măsura puterii pe care o avem, a vieții spirituale care isvorăște și se revarsă din noi.

Însărcinarea noastră e cumplit de grea: *Trebuie să îndrumăm pe drumul bun, adevărat și trainic, fluviul vieții dumnezeiești cu minunatele sale puteri de înfăptuire.* Numai așa, vestirea noastră va avea îndrăzneala sfântă a credinței eroice și a vieții active.

Pavel, Apolo sau Hristos?

E trist, dar adevărat! Orbiți de patimă împotriva fraților cari nu le împărtășesc vederile, metodele și purtarea, unii conducători aruncă sămânța neagră a desbinării în sufletele cu nimic vinovate ale membrilor bisericilor. Am ajuns atât de departe, încât, când se întâlnesc doi frați, nu mai vorbesc despre Mântuitorul lor, nu-și mai împărtășesc bucuriile spirituale și nu-și caută întărirea sufletească în îmbărbătare și rugăciune, ci, prima lor întrebare este: „Cu ce grupare ții? Ești a lui Pavel sau a lui Apolo?” De aici se nasc dispute, cari sfârșesc în dușmăni.

Astfel, unii conducători, — și slavă domnului că sunt numai câțiva, — impun membrilor lor, să nu meargă la cutare și cutare adunare baptistă, la frații lor de aceeași credință, pentru motive atât de discutabile și lipsite de temei, căci altfel vor fi excluși! Să nu se mai salute, să nu mai calce pragul casei fratelui lor, căci altfel cade peste capul lor urgia conducătorilor atotputernici!

Este acesta Duhul lui Hristos? Este acesta rodul Duhului Sfânt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bună-tatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor?

Cu ce sunt vinovați frații noștri buni și credincioși, ca unii din conducătorii lor să le vâre în suflet otrava urii și să-i asmuțe împotriva fraților? Sau pentru ei nu este scris: „Cel ce urăște pe fratele său este un ucigaș?” (I. Ioan 3,15).

Cu ce sunt vinovați acești copii ai lui Dumnezeu, simpli și sinceri, de lucrurile regretabile petrecute până eri?

A murit Pavel sau Apolo pentru păcatele noastre? A fost vreunul din aceștia, răstignit pentru mântuirea noastră?

Idolatrizarea oamenilor și mai cu seamă a acelora, pe a căror conștiință apasă multe păcate; asoultarea oarbă, fără ntot un fel de control, de acei îmbătați de eul lor orgolios, le dau acestora îngăduința de a face dintr'un bun spiritual, o marfă bună de exploatat.

Destul! Oprți-vă! Intoarceți-vă privirile dela murdăriile omenești, la singura noastră iubire și pastune: Domnul Isus! Nici Pavel, nici Apolo, ci numai Domnul Isus să umple gândul și inima noastră, discuțiile și prediciile noastre!

Acelora, cari vor să ne robească prin poruncile lor omenești în cari se ascunde germelele urii de frate și sămânța desbinării, să le arătăm ușa! Căci, nu de aceea ne-a mântuit și ne-a desrobii Hristos, ca să ne robească oamenii!

Noi ne iubim frații, chiar și pe acei greșiți, și pe acei cari nu ne înțeleg sau nu vor să ne înțeleagă. Iubim și pe acei cari ne arată vrăjmășie și vrem cu tot dinadinsul ca între toți frații bapțiști din țară, să domnească pacea și buna înțelegere, iubirea și colaborarea sinceră.

Pentru unitatea noastră
Toate, toate le jertfim.
Peste orice deosebire,
Puntea dragostei svărlim.
Duhul păcii și-al frățel,
Crească între noi mereu.
Ca să recunoască lumea,
Că suntem din Dumnezeu!

Avem ambiția sfântă să înfăptuim aceste țeluri sfinte și creștinești, trecând peste opatele acelora, cari se împotrivesc păcii și înțelegerii între frați.

Să ne întoarcem inima și gândul la picioarele crucii. Hristos cel răstignit, sângele Lui sfânt ne unește. Aici cad ambițiile și deosebirile. Aici să depunem armele și să le îngropăm pentru totdeauna. Aici să ne întidem și să ne strângem cu căldură mâna frățescă. Aici să închinăm drapelul nostru strigând: „A Celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, oinștea slava și stăpânirea în veac veacilor! Amin!

TUDOR SIDA...

A trecut la cele vecinice. Vestea morții fratelui Tudor Sida, mi-a răscolit o mulțime de amintiri plăcute. Figura lui s'a ridicat deodată înaintea mea, ca o imensă statuie de marmoră albă în mijlocul unui loc deșert.

- Țăran din țărani, a rămas țăran de caracter nobil și a păstrat îmbrăcămintea, limba și viața în mijlocul țăranilor din Buteni.

L'am cunoscut pentru prima dată în 1913 când am încercat să convoc la București prima conferință a fraților din Vechiul Regat. Trimesesem o invitație în Transilvania, cu gândul să le fac cunoscut că și noi existăm. Deși distanța era mare și ne despărția granița Carpaților, *Tudor Sida* și *Gheorghe Slău* în dorul de-a ne vedea au riscat totul și au venit la noi. Ce surpriză plăcută! *Sida* își purta îmbrăcămintea tradițională a butincenilor. Cu hainele lui albe, sumanul pe umeri, vesta lui albastră cu nasturi de argint, cisme lungi și o cușmă delicată, arăta ca un voevod din basme.

Era atât de curat, vorbea așa de delicat, se purta atât de fin încât simțiai că sub haina lui se ascunde un suflet nobil. *Slău* era îmbrăcat nemțește și descoperirăm în curând că el e învățător și într'a devăr ne-a dat multe sfaturi pe care nu prea le-am înțeles din cauza dialectului și a iuțeli cu care vorbea. *Sida* în schimb, vorbea rar și ne întreba dacă am înțeles. Cu ocazia aceasta eu am fost ordinar ca predicator și frațele *Branca* ca diacon. Această întrevvedere a lăsat urme adânci în sufletul nostru, urme cari n'au putut fi șterse niciodată.

După război, am fost noi musafirii lui la Buteni. Casa lui simplă, mobilierul simplu, și tot ce înconjură gospodăria lui *Tudor Sida*, vorbeau tare că aici locuiește un fiu al înțelepciunii. În birou o masă albă ca zăpada, pe ea o sticlă de cerneală și *Biblia*, în fața mesei o bancă lungă, în spatele mesei un scaun și un dulăpior cu cărți. Aici ne-a strâns mâna pe pământul care a devenit al Românilor, ne-a sărutat și a scăpat două lacrimi mari.

Tudor Sida era un bărbat frumos, înalt, subțirel. Așa cum era el, așa îi era și scrisul. Avea un scris frumos și scrisoarea pe care o dețiu dela el, o voi păstra pentru istorie.

Ne-a arătat casa, coridorul de ciment cu stâlpi, curtea pavată cu piatră, grajdul și cotețul vitelor cu o curticiă împrejmuită, toată în ciment, strălucneau de curățenie exemplară. Toate sculele gospodăriei își aveau locul și le puteai găsi cu ușurință.

Intorși din nou în birou începu să ne istorisească de lupta lui pentru Evanghelie, și ofta adânc când vorbea de lipsa de literatură religioasă românească. Deschise dulăpiorul și scoase de acolo fel de fel de cărți românești, de tractate și cărți vechi de cântări. Din vorbirea lui se desprindea setea de citit. Aflăram că a fost primar și ne

închipuim cu câtă pricepere a condus afacerile comunei. Cu toate acestea el fugea de întâietate, nu vroia să fie pus în frunte și n'a voit să fie președintele uniunii. Voi regreta toată viața și cred că toți au greșit că nu am stăruit atunci, și el a greșit că nu a primit.

Duminecă m'a dus *Tudor Sida* la adunare. Era înțesată de lume. Cu greu am ajuns până la catedră iar poporul cânta: „Pe calea îngustă e luptă”. Mulțimea era toată în picioare; când ne zăriră, se făcu un fel de mișcare. Nu știu ce s'a mai petrecut. Nu uit însă că deodată au intrat vreo patruzeci de tineri în hainele lor albe, cu veste albastre, cu nasturi de argint, cu cismele lustruite și cu căciulile în mână. Imi făcea impresia că sunt înconjurat de prinți cari s'au așezat toți la dreapta mea. În stânga, aveam vreo șaizeci de fete cu fustele largi, cu șaluri de mătase de toate colorile pe umeri, cu cozile pe spate, cu panglici roși, albastre și tricolore, cu obrazii imbujoși, cu zâmbetul pe buze, cu ochii în pământ.

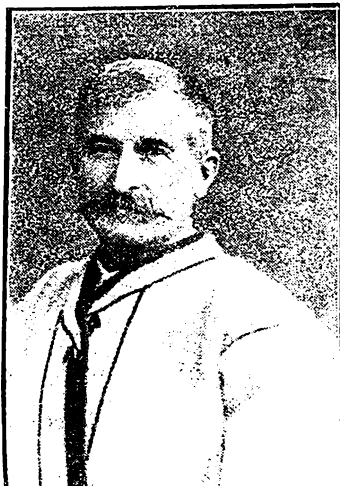
Alături de *Tudor Sida*, înconjurat de această minunată tinerime, având în dreapta bărbați, în stânga femei, am lăudat pe Dumnezeu care prin Isus Hristos a făcut lucruri mari prin oameni ca *Tudor Sida*.

N'a fost mare orator, a fost însă un mare creștin; n'a luptat pentru conducere și totuși a condus cu multă înțelepciune. N'a fost un gălăgios, dar a fost un bărbat. N'a disprețuit și n'a urât pe nimeni. Inșă nici e n'a fost lipsit de batjocura lumii. A fost bănuț și susținator, el însă a iubit și a iertat.

Când s'a clădit prima casă de rugăciune în Buteni, spunea: „Am supravegheat lucrarea toată ziua, iar după miezul nopții mă plimbam după zidurile ridicate ca de un metru, în nopțile cu lună plină și plângeam de bucurie”.

Caracteristic este faptul, că el a fost făcător de pace, iubitor și doritor de pace. Comitetul uniunii de câte ori a avut de trimes undeva o comisiune ca să facă pace, l'a ales pe el în frunte. Deși fugea de certuri și căuta să se eschiveze, totuși se ducea și cu dubul blândeții căuta să împace partidele. Dacă reușia, pleca grăbit spre casă, vesel, mângâiat și grijuliu pentru ce-l mai aștepta. Dacă nu reușia, se întorcea acasă neliniștit și bolnav, cu gândul să nu se mai ducă în astfel de comisiuni. Când comitetul intra în discuțiuni aprinse, se ridica solemn, ridica mâna dreaptă, cerea cuvântul și depe buzele lui se revărsa cuvintele ca apa care stinge focul. Atmosfera se schimba și se intra iarăș în discuțiuni normale.

Este de admirat cum un om ca el, a putut să întrunească atâtea calități rare. Nu vreau să spun că a fost fără defecte, însă așa cum l'am cunoscut, monumentală asta statuie n'a avut vre-o umbră pe care să o întrezăresc. Dacă chipul lui Dumnezeu se oglindește în Isus Hristos,

apoi chipul lui Hristos se oglindește în toată ființa lui *Tudor Sida*. A murit *Tudor Sida*. Amintirea lui însă trăiește în noi și noi vrem să călcăm pe urmele lui. Dea Dumnezeu ca el să aibă imitatori. Frățietatea din Buteni în al cărui mijloc a trăit, nu-l va putea uita curând.

Mai cunosc pe un frate din Buteni care îi seamănă și care mi-a istorisit, că într-o zi s'au răscolat din adunare contra lor unii și au cerut să pună lucrul jos. „Am convocat ședința”, spune el, „și am demisionat”. N'a trecut decât foarte puțină vreme și tot acei răscolaji, ne-a ru-

gat să luăm iar conducerea. Or, noi nu am părăsit nici decum lucrul Domnului fie că am avut un rol conducător sau nu.

Doctorul *Madry* a fotografiat pe *Tudor Sida* lângă o vișă de vie și într'adevăr, el a iubit via, a cultivat-o și a păstrat-o. A fost un iubitor al naturii, a iubit câmpul, a iubit pomii și grădina. S'a îndeletnicit cu cele pământești și a tras concluzii pentru cele sufletești. A fost un lucrător în via Domnului și lucrările lui îl urmează.

C. ADORIAN

Eu și fratele meu conlucrător

Există o tragedie sguuitoare care minează și distruge legăturile frățești. Se numește „lucrătura” ascunsă sau fășișă a fratelui. Despre această tragedie s'ar putea scrie cărți întregi.

Nu există cuvânt mai potrivit care să condamne și să îndrepte această situație nenorocită, decât cuvântul pe care l-a rostit Isus Hristos: „*Omul nu poate lua nimic, decât ce-i este dat din cer*”. (Ioan 3,27). Aceste cuvinte cuprind învățături speciale pentru predicatori, conducători, președinți, secretari și membri în diferite comitete.

EU INSUMI NU POT LUA NIMIC

Acest adevăr ne ferește de gelozie, de ambiție, de invidie, de îngrijorări. Viața omenească e o goană a geloziei, ambiției, invidiei și îngrijorărilor. Totuși, toată goana gelosului e zadarnică. El își încordează puterile, își distruge nervii, își spulberă bucuriile, își tocește sentimentele, își sdruncină viața familiară, își face în tot locul dușmani și la urma urmei se face caraghios. Locul pentru care s'a luptat atât de mult, tot nu-l capătă; sau dacă pune mâna pe el, atunci i l-a îngăduit Dumnezeu pentru pedeapsa și pocăința lui. În felul acesta, el domnește pe tronul ce l-a furat: șieși și altora o piedică, o povară, dacă nu o păpușe nefericită. „*Omul nu poate lua nimic!*” Și nici pe calea *ambțiilor!* Ambițiosul își face singur dureri și pierde iubirea prietenilor, a bisericii, a comunității. Tineretul se câștigă și mai puțin prin ambiție. Ambițiosul vede pretutindeni numai strigoii, se izolează singur, își produce șieși și împrejurimei sale dureri peste dureri prin ambiția lui neastâmpărată și biciuitoare. „*Omul nu poate lua nimic!*” nici prin *invidie*. „Pisma este putrezirea oaselor”. (Prov. 14,30). Invidia roade, distruge și otrăvește ființa lui și biserica sau comunitatea în care se găsește. Invidia este microbul distrugător al colaborării. Ce capitol trist în această tragedie: „Eu și fratele meu conlucrător!” Și ce ai câștigat prin invidia ta? Nimic, afară de o inimă otrăvită în interiorul tău, o atmosferă otrăvită în jurul tău și o viață slăbămată la picioarele tale! „*Omul nu poate lua nimic!*”. Cu atât mai puțin prin *îngrijorări*. Acolo unde pătrund grijurile, ies duhurile bune din inimă și casă. De aceea, îngrijorările sunt păcate pentru că ele cresc din neîncrederea tănuită în conducerea lui Dumnezeu. Grijurile înăbușesc cuvântul lui Dumnezeu, astupă urechea ca să nu mai audă glasul Său și cu toate îngrijorările omului, — chiar dacă ele sunt îmbrăcate în cea mai evlavioasă haină, — Dumnezeu spune apăsător: „Zadarnic, zadarnic! Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere!” Aceste cuvinte nu sunt un certificat pentru lenesi și somnorosi, ci ne spun că nu obținem nimic prin chinul îngrijorărilor noastre, dacă nu ne dă Dumnezeu.

„OMUL NU POATE LUA NIMIC!”

Acest adevăr ne smereste în fața lui Dumnezeu.

Dumnezeu este paznicul tezaurului Său. Numai El are cheile comorilor Sale. El nu se lasă furat! El e dăătorul tuturor darurilor bune. Nici un fir de păr nu cade depe capul nostru și nici un dar nu cade în brațele noastre fără de voia Lui. „*Omul nu poate lua nimic!*” Acest adevăr ne face să depindem de Dumnezeu. Cu orice măruniș trebuie să mergem la El. Fiecare lucru mic trebuie să-l primim de la El. Să atărnăm așa de El, cum atărnă ciorchinele de mlădiță, copilul nenăscut de viața mamei sale. Așa trebuie să atărn eu, conducător și conlucrător, de Dumnezeu. Cât de smeriți ne face acest adevăr, dacă nu-l uităm nici odată: „*Omul nu poate lua nimic!*”.

Dar acest adevăr ne umple și de respect față de oamenii. Eu nu pot lua nimic pentru mine, cecece are „celălalt”, fie că-i conlucrător, coleg, superior sau supus. Îi este dat de Dumnezeu și Dumnezeu își ține mâna deasupra celor date de El. Să avem respect față de darul dat de Dumnezeu! Tu „sărac” față de cel „bogat”; tu „bogat”, față de cel „sărac” pe teren material și spiritual, căci sub orice formă și în orice împrejurare, este vorba de darul lui Dumnezeu. Ai respect față de Dăruitor și deci față de dăruit! „*Nu pot lua nimic!*”

NICI ALȚII NU-MI POT LUA NIMIC!

Astfel, ne simțim veseli cu ceea ce avem. (I. Cor. 6,7 b.) Lasă-i! Unul încearcă să-mi ia rangul; alții vor să-mi ia averea, situația, onoarea, cinstea; iar alții încearcă să-mi mineze autoritatea sau să-mi distrugă încrederea de care mă bucur. Lasă-i! Ei *nu pot* lua nimic din ceea ce mi-a dat Dumnezeu, pentru că El e paznicul darurilor Sale. Câtă bucurie și siguranță: nici un om depe lume nu-mi poate lua ceva. Minunată credință! Ce siguranță divină: am darul lui Dumnezeu și El singur e ocrotitorul acestui dar! Alții nu-mi pot lua nimic!

Acest adevăr ne mângâie în pierderi. Și chiar dacă alții vânează câte ceva din ce este al nostru, și chiar dacă pierdem, atunci nu ni-au luat oamenii. Avem de a face numai cu *Dumnezeu* și eu nu pot lua nimic din ceea ce a luat El de la mine. Un exemplu dintre cele mici: Ce înghesuială la urcare în tren. Și totuși; nimeni nu-mi poate lua locul pe care mi l-a dat Dumnezeu înainte de a mă fi urcat. De aceea, fii liniștit. Nu-ți croi drum cu coatele! Omul nu-ți poate lua! Și dacă Dumnezeu nu-ți dă, nici tu nu poți lua locul, chiar dacă ai avea coate foarte tari. Ceeace este bun pentru lucruri mici, este bun și pentru cele mari. Și locul depe lume, locul muncii tale, locul de sub soare pe care ți-l invidiază mil și mii — nu ți-l poate lua, dacă ți l-a dat Dumnezeu. Iar dacă totuși ți-l ia, a,

tunci nu ai de a face cu cameni, ci cu Dumnezeu. „Domnul a dat, Domnul a luat — numele Domnului fie binecuvântat!”

Acest adevăr mă întărește în ispită. Isus spune: „Vine stăpânitorul lumii dar nu găsește nimic în Mine.” Lui Pilat îi spune: „Tu n’ai avea putere asupra Mea dacă nu ți-ar fi dată de sus.” Deci, oamenii nu-mi pot lua nimic prin momelile și ispitele lor, dar nici diavolul! Câtă bogăție cuprinde Biblia și în această privință: „Voi aduce nenorocire peste toată suflarea, dar sufletul tău ți-l voi da pradă oriunde te vei duce.” „Și nimeni nu-i va răpi din mâna Mea.” Câtă tărie ne dă în ispite, câtă biruință se află în acest adevăr: „Alții nu-mi pot lua nimic!”

DUMNEZEU DĂ FIECĂRUIA CE I SE CUVINE

Fără nici un merit — aceasta ne face mulțumitori. „Toate darurile bune și desăvârșite vin de sus, dela Tatăl luminii...” Toate câte avem, ne sunt date de sus. Ție ce este al tău, mie ce este al meu. Toate ni s’au împărțit fără meritul nostru. Cât de mulțumitori ne-ar face acest adevăr, dacă n’am uita nici odată: Dumnezeu dă fiecăruia ce i se cuvine.

Atât cât îi trebuie — aceasta ne liniștește. „Prietenul” din pilda Luca 11, 8, este însuși Dumnezeu. „Chiar dacă nu s’ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie.” Dumnezeu este un „prieten” neîntrecut de bun. Cu cât mai mult va da El fiecăruia, tot ce-i trebuie! Nenumărate promisiuni sunt date credinței. Dumnezeu spune: „Nu te voi lăsa, nici nu te voi da uitării...” „El dă putere celor osteniți și tărie celor neputincioși!” „Căutați mai întâi împărăția și domnia lui Dumnezeu — în viața, munca și lupta voastră, — și toate celelalte vi se vor da pe deasupra!”

O de-ai avea credință, ai vedea strălucirile lui Dumnezeu și ai experimenta că: Dumnezeu dă fiecăruia „tot ce-i trebuie” pentru viața pământească și spirituală. Și cât de liniștit vei fi în mijlocul suferinții și grijurilor de pe pământ!

Dar Dumnezeu dă mai mult decât ne trebuie — aceasta ne face bogați. Dumnezeu ne dă peste cererea și priciperea noastră. El spune prin profet: „Vor rămâne mirate și uimite de toată fericirea și de toată propășirea pe care le-o voi da.” (Ierem. 33, 9.) „Puneți-Mă astfel la încercare și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare.” (Mal. 3, 10)

Cuvântul mîlnat din Luca 15 spus de tatăl — cuvânt adesea trecut cu vederea — este în adâncul înțelesului său, cuvântul pe care-l spune Dumnezeu prin Hristos, fiecărui copil al Său: „Tot ce este al Meu, este și al tău.” „Care n’a cruțat pe singurul Său Fiu, cum să nu ne dăruiască împreună cu El toate darurile?” Hristos e darul nespus de mare al lui Dumnezeu — *dăruit ori cui.* În fața acestui dar, dispar toate deosebiriile dintre daruri, oricari ar fi ele. Cine primește acest dar, este bogat. Cine nu primește acest dar, rămâne sărac, oricâte daruri ar avea.

Eu și fratele meu conlucrător. Cum s’ar schimba înfățișarea lucrurilor în toate cercurile noastre: în familie, în biserică, în comunitate, în societate — și în colaborarea dintre predicatori, președinți, diaconi și membri! Ce aspect nou, frumos și creștinesc ar avea lucrul lui Dumnezeu în țara noastră, dacă n’am sta în fața tezaurilor lui Dumnezeu ca răpitori și nu ne-am sfâșia unii pe alții în egoism, invidie și ambiție! Dacă am sta fiecare la locul său, fără a ne amesteca nechemăți în treburile altora, lucrând și luptând cu toată hărnicia, cu credință și smerenie, liniștiți și cu mâinile ridicate la rugăciune, binecuvântare și colaborare sinceră, iubindu-ne și respectându-ne unii pe alții, fără să uităm vre-odată: „Omul nu poate lua nimic, decât ce-i este dat din cer” ce bogați am fi!

Ce tari vom fi, „Eu și frații mei conlucrători!” Ce frumoasă colaborare în muncă și jertfă ar fi, pentru aceeași întă comună și slantă: răspândirea Evangheliei!

Câtă pace și unire între noi, câtă bucurie pentru Dumnezeu!

Ar fi o parte din cer, coborât pe pământ. Nu vrei să începem chiar de azi?

Catehismul jertfei bănești într’o comunitate biblică

1. *Dece se vorbește într’o Comunitate biblică despre bani?* Elementul principal care zidește o comunitate biserică biblică, este puterea Cuvântului dumnezeesc și binecuvântarea Domnului. Și totuși este nevoie de bani, căci comunitatea are de împlinit obligațiuni și însărcinări, cari nu pot fi aduse la îndeplinire fără bani. Fiecare creștin adevărat, simte îndatorirea nu numai de a se ruga și a cânta, nu numai de a asculta și a mărturisi, ci și de a jertfi pentru lucrul Domnului. Această jertfă, o socotim ca o parte din slujba noastră pe care o datorăm lui Dumnezeu.

2. *Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre avuția pământească?* „Al Meu este argintul și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor”. (Hagai 2,8) Dumnezeu însuși este proprietarul pământului și a tot ce se află pe el. El ne-a așezat ca administratori peste avuția pământească pe care ne-a încredințat-o și așteaptă dela noi: credincioșie, lepădare de sine și jertfă. (I Cor. 4,2; Filip. 4, 15—17).

3. *Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu despre jertfa bănească într’o comunitate biblică?* „Luați din ce aveți și aduceți un prinos Domnului. Fiecare să aducă prinos Domnului ce-l lasă inima: aur, argint și aramă.” (Exodul 35,5)

„Cinstește pe Domnul cu averile tale, și cu cele dintr’o roade din tot venitul tău: căci atunci grînarele îți vor fi pline de belșug, și teascurile tale vor geme de must.” (Prov. 3,9—10) „După cum sporii în toate lucrurile căutați să sporii și în această binefacere (jertfă bănească). Nu spun lucrul acesta ca să vă dau o poruncă; ci pentru răvna altora, și ca să pun la încercare curăția dragostei voastre.” (2 Cor. 7,7—8) „Dați, și vi se va da; și încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătînată, care se va vărsa pe deasupra. Căci, cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” (Luca 6,38) „Să știți: cine samănă puțin, puțin va secera; iar cine samănă mult, mult va secera. Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” (2 Cor. 9, 6—7).

4. *Ce motive ne fac să aducem jertfe bănești? 1. Dragostea către Dumnezeu.* El ne a dăruit prin Hristos, dragostea Lui și vecinicia, noi îi dăm în schimb viața și avuția noastră pământească. 2. *Dragostea către aproapele nostru.* Noi îi datorăm vestea cea bună despre Hristos și îndurarea Lui, și prin banii noștri ajutăm ca să se poată vesti Hristos. 3. *Apropiata zi a judecării și a veciniciilor.*

Dumnezeu va cere dela noi socoteală despre felul cum am administrat banii pe care ni l-a încredințat. (Luca 19, 11—26).

5. Pentru ce scopuri are nevoie o comunitate biblică de jertfa noastră bănească? Intreaga administrare a Comunității este suportată numai de membri ei, fără de ajutorul Statului. Această administrare se alcătuește din felurite nevoi: salariul predicatorilor, întreținerea caselor de rugăciune, speze de călătorie și de cancelarie, îngrijirea săracilor și orfanilor, contribuție la Uniune și misiune, și nu pentru procese.

Banii sfinților trebuiesc administrați cu sfințenie. Pentru aceasta trebuiesc urmate câteva reguli sfinite: Nici Președintele, nici Secretarul Comunității nu va administra banii, ci numai Casierul care a fost ales. Acesta, trebuie să fie un bun gospodar, să știe a scrie și ceti, cunoscător de valoarea banilor dați din sudoarea frățietății. Casierul nu va da nici un ban fără act justificativ original, vizat de președinte și care are ca temei o hotărâre a comitetului de direcție sau al adunării generale. Nu va încasa nici un ban fără să elibereze chitanță ruptă dela cotorul chitanțierului și semnată. Fiecare ban, atât la intrare cât și la eșire se va scrie într'un registru, scriind în dreptul său pentru ce este primit sau dat acel ban.

Dacă un fond, să spunem „săraci” are bani disponibili și un alt fond, să spunem „leafa predicatorilor” nu mai are bani, nu este permis Casierului să ia dintr'un fond și să dea pentru alt fond, căci nu este îngăduit a se amesteca fondurile. De aici, ies cele mai mari rele în administrarea banilor sfinților. Căci, dacă un frate a dat 100 lei pentru „săraci” și 100 lei pentru „leafa predicatorilor” atunci, acei 100 lei dați pentru „săraci” trebuie să mergă numai la săraci și nu pentru leafa predicatorilor, chiar dacă nu se ajung banii la acest fond din cauză că alți frați nu au dat cât trebuia să dea. Casierul trebuie să respecte cu sfințenie scopul banului încredințat, altfel se face vinovat.

Controlorii nu trebuie să fie „oameni de paie”. Ei trebuie să priceapă socoteala „intrărilor” și „eșirilor”; trebuie să cunoască hotărârile comitetului de direcție și ale adunării generale în privința plăților cari trebuiesc făcute; trebuie să controleze amănunțit, de mai multe ori pe an, fiecare act, care trebuie să fie original și vizat de președinte. Acest control trebuie să fie făcut cu deamănuntul, comparând fiecare act cu înscrisurile din registru. Trebuie să închee un proces verbal de control semnându-l atât ei cât și casierul controlat. Acest proces verbal de control se va ceti în comitetul de direcție și în adunarea generală. Adunarea generală e singura în drept de a stabili veniturile și cheltuelile și numai ea dă la fiecare sfârșit de an descărcarea convenită comitetului de direcție.

Registrele de Cassă și actele justificative trebuiesc păstrate bine. Actele trebuiesc lipite într'un dosar, în ordinea datei. Ele trebuie să se găsească în perfectă ordine și păstrate timp de 10 ani, pentru a se prezenta oricând unui control nou.

6. Este jertfa bănească o datorie sau un privilegiu? Datorie este într'atât, cât e așteptată de Domnul nostru, El, care a salvat sufletul nostru, are dreptul să ceară dela noi o jertfă bănească. Noi însă, considerăm această da-

torie ca pe un privilegiu fericit, căci prin actul dăruirii banului nostru, suntem socotiți demni de a colabora la mântuirea altor suflete și la îndeplinirea biruinței lui Hristos pe pământ. Cu fiecare jertfă materială pe care o aducem în dragoste și credință, cinstim numele Domnului nostru și ne strângem comori pentru ziua vecinicii. (Matei 6, 19—21).

7. Cine să jertfească? Fiecare membru al comunității Nu numai acela, căruia îi rămâne de prisos, ci toți acei cari au gustat îndurarea și bunătatea Domnului; nu nu-i mai părinții dar chiar și copiii mici. Invață-ți copiii, de mici, să înțeleagă arta de a jertfi bani, pentru ca mai târziu să nu le vină greu și să nu cadă în păcatul murdar al sgârceniei. Nu te gândi că pușinul tău nu poate ajuta mult lucrarea Domnului. Și pușinul adunat laolaltă, face mult! Cei mai mulți bani pentru împărăția lui Dumnezeu se compun din bănușii văduvei și ai săracilor. Nu te mulțumii să fii numai un copil al Domnului, ci fii un serv gata de a pune cu plăcere jertfa pe altar!

8. Cât să jertfesc? Jertfește atât cât îți stă în putere, nici mai mult nici mai puțin. Nu îngădui ca trupul tău sau familia ta să sufere din pricina prea marelui dărnicii; dar dă lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu și ține-ți făgăduințele! Nu da numai din prisosul tău, ci pune la o parte. Dacă Dumnezeu te-a binecuvântat în cele pământești, atunci cercetează-te dacă ai făcut tot ce puteai să faci. Dacă n'ai mult, dă din pușinul tău; nu spune însă nici odăta: „Nu pot da nimic!”. Nu uita: Dumnezeu nu privește la numărul sumei, ci ține socoteală numai de adevărata jertfă care se găsește în darul tău. Binecuvântarea lui Dumnezeu se revarsă peste aceia, cari pun mai presus de toate împărăția Lui. (Marcu 12, 41—44; Prov. 11, 24—25; 2 Cor. 8, 2; Mat. 6, 33).

9. Când să jertfesc? Jertfește în fiecare Duminică când se strânge colecta. Vizitarea serviciilor divine este numai atunci complectă, când aduci și o jertfă jertfește în fiecare lună, pentru străngerea hotărâtă. Nu aștepta până la sfârșitul anului; nevoile casieriei sunt zilnice și trebuiesc împlinite punctual. Obicinuește-te să dai regulat. E mult mai ușor să dai mai des câte puțin, decât o singură dată mult. Pune deoparte din veniturile tale primul produs, ceace se cuvine Domnului tău. Gândește mereu: Lucrarea Domnului nu trebuie să sufere lipsă și via Domnului trebuie prelucrată! „Cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!” (Iacov 4,17).

10. Cum să jertfesc? Jertfește de bună voie și nu de silă, jertfește din inimă și fără a te lăuda. Stai în prezența Domnului tău și caută să i plăci numai Lui! (2 Cor. 9,7; Luca 17,10).

Spre încheiere: Prin mijloacele noastre materiale, ne este îngăduit să întreținem și să facem să înainteze o lucrare mare: zidirea comunității biblice și lățirea împărăției lui Dumnezeu între oameni.

Doamne, primește jertfa noastră și găsește plăcere într'ansa. Prea slăvim îndurarea Ta, care ne învrednicește să Te servim! Mărit fie strălucitul Tău nume!

Comunitatea Bisericească Baptistă după Noul Testament (F. A. 2,42)

1. *Este o comunitate care mărturisește.* Prima comunitate creștină a fost comunitatea mărturiei. Ea stătea pe fundamentul nefalsificat al cuvântului lui Dumnezeu. „Ei stăruiau în învățătura apostolilor”. Pe atunci, încă nu exista Noul Testament scris sau tipărit. Însă cuvântul rostit de Apostolii cari fuseseră cu Domnul, era ascultat cu sfințenie de prima comunitate creștină.

Comunitățile noastre trebuie să rămână comunități mar-tore. Pentru ele e valabil numai cuvântul lui Dumnezeu așa cum e scris în biblie; întreg, neîmpărțit, nefalsificat. *Aici e secretul puterii noastre.* Cercetarea științei scripturii, ascultarea cuvântului lui Dumnezeu în adunările noastre și rugăciunile familiare făcute zilnic, sunt condițiile de competență pentru o comunitate vie. Să coborâm mai adânc în cuvântul lui Dumnezeu! Numai astfel putem fi martori curajoși, voioși și binecuvântați.

2. *Este comunitatea plină de dragoste frățească.* „Ei stăruiau în legătura frățească”. Adevărata legătură frățească se află numai acolo, unde Duhul Sfânt locuiește în inimă și călăuzește vieța. În lume, este foarte multă ură și ceartă, egoism și falșitate, răceală și neîmpăcare. Lu-mea zace în cel rău. Nu astfel trebuie să fie între ucenicii Domnului Isus. „Poruncă nouă vă dau, să vă iubiți unii pe alții așa cum v'am lubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sun-teți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. (Ioan, 13,34). Cât de frumoasă este această legătură a dragostei frățești în comunitate! Dragostea sinceră este un salut venit din paradis, este o rază de soare căzută din cer. Noul Testament e plin de indemnuri, ca această iubire să nu răcească, ci să fie tare și desăvârșită. Avem mare nevoie de sincere legături frățești în comunitățile noastre. Aceste legături frățești trebuiesc și ființei noastre, pentru a crește în Harul Domnului.

3. *Este o comunitate de credincioși în Domnul Isus.* Renunțăm definitiv la legăturile cu marea mulțime a ne-credincioșilor. Noi vrem să rămânem o comunitate bise-ricească alcătuită din creștini botezați, o comunitate care crede în Isus ca în Domnul ei și pe care-L iubește. „Ei stăruiau în frângerea pînii”. O comunitate vie, vestește prin Cina Domnului, iar și iarăș, moartea Domnului Isus. Comunitatea baptistă se desparte de acei, cari văd în Hristos numai un om ideal. „...nu cu lucruri peritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire, pe care-l moștenirăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”. (1 Petru 1,18) Trebuie să rezistăm spiritului care-și croește drum prin lume și să nu cedăm nimic din acest adevăr cunoscut de noi. Rămânem deci, o comuni-tate care mărturisește: „*In nimeni altul nu este mântuire căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți, decât Isus Hristos.*”

4. *Este o comunitate care iubește rugăciunea.* „Ei stăruiau în rugăciuni”. Rugăciunea este arta sfinților și lumina vieții. Prin rugăciune, comunitatea celor credincioși se unește cu Domnul. Prin rugăciune, comunitatea primește putere de a suporta, curaj de a mărturisi, mângăere în suferinți și nevoi, Har pentru fiecare zi. Binecuvântată este acea comunitate ce numără mulți membrii cari iubesc să se roage. Dar rugăciunea nu trebuie să cadă într-o formă moartă, căci rugăciunea adevărată este convorbirea inimii cu Dumnezeu.

Comunitățile noastre trebuie să rămână neclintite în în-vățătura apostolilor ca martore vii, păstrând legăturile dragostei frățești, stăruind în frângerea pînii, grupate în jurul supremei jertfe a lui Isus pe cruce, întreținând focul sfânt al rugăciunii, ca astfel puterea Duhului Sfânt și bine-cuvântarea Domnului să se pogoare din belșug peste lucrul lor.

Când se va sfârși?

Încă un proces! De data asta între Comunitatea baptistă Arad și Cluj și Onor. Minister. Cultelor. Aceste două comunități au dat Onor. Minister. Cultelor în judecata Inaltei Curți de Casație și Justiție (vezi comunicatul din „Pacea” Nr. 5—6/1935) pentru călcarea legii cultelor din 1928 prin darea deciziei ministeriale Nr. 114119/1933.

Din capul locului, desăpărobăm cu toată energia acest procedeu al comunităților baptiste Arad și Cluj. De comunitatea Arad, calea Biforului 13, în spiritul care este condusă astăzi, nu ne miră faptul; ne surprinde însă semnătura fratelui Ion Dan, președintele comunității baptiste române Cluj, alături de ceilalți, în această acțiune în justiție. Oare și dânsul vrea să târască comunitatea baptistă română din Cluj pe aceleași drumuri greșite, pe cari le băătoresc acei eu statutul dictaturii și al robiei?

Noi credem că această cale e complect greșită și pă-cătuește împotriva principiilor creștine și baptiste. Este mare nevoie, ca purtarea noastră să ne dovedească în totul ca oameni de ispravă, ca buni cetățeni, cari din tot cugetul (Rom. 13,5) respectă autoritățile și lucrează din răspuneri la propășirea patriei noastre românești. Iar dacă uneori suntem greșit înțeleși, să ne amintim că „la aceasta am fost rânduiți”, adică să suferim din dragoste pentru Cel, care și-a dat chiar viața pentru noi.

Nu pe calea rășboirilor cu Onor. Ministr. Cultelor se poate câștiga dreptul nostru; nu prin rășvrătire — care nu poate fi nici odată și sub nici un motiv arma copiilor lui Dumnezeu — vom putea obține libertatea cultului nostru, ci, pe calea

frumoasă, creștinească, a păcii stăruitoare, căci dreptatea noastră tot va birui!

Procesele, și în special cele cu autoritățile superioare de Stat, vor sili pe frații acestor două comunități să-și vândă și vitele, ca să plătească cheltuielile de judecată. Acești bani, luați din sudoarea sfântă a frățietății, sunt aruncați în vânt, căci, la urma urmei tot nu se ajunge la nici un rezultat bun. Dimpotrivă! Dece această zadarnică înăsprire de relațiuni între Onor. Minister. Cultelor și comunitățile Arad și Cluj, pusă la cale de nechibzuința câtorva? Cui va folosi? Suferim cu toții, din pricina acelor cari se rășvrătesc și îndeamnă și pe alții la rășvrătire împotriva auto-rităților statului român.

Când se va sfârși această nenorocire?

Se mai spune în acel cămunicat, că „la porunca Inaltei Curți de Casație, Onor. Minister. Cultelor a legiferat cultul baptist pe teritoriul Transilvaniei și județele vecine”, ca și când ar voi să dovedească: vedeți, și acum ca și atunci, Inalta Curte de Casație va ordona Ministerului de Culte să respecte legea. Eroare! Inalta Curte de Casație n'a impus Onor. Minister. de Culte legiferarea cultului baptist, căci iată cuprinsul deciziei Nr. 907 din 22 Oct. 1926 dată de secția III-a, la acțiunea de recurs făcută de comunitatea Arad la 17 Dec. 1925: „Autorizația de a funcționa o comunitate religioasă, dată de fostul ministru de culte ungar, n'are nici o valoare pentru Statul român. Pentru a avea existența legală, a aceiași comunitate trebuie să fie re-

cunoscută de ministerul de culte român. Pentru aceste motive respinge recursul".

E clar. Înalta Curte de Casație a respins recursul pentru motivele arătate mai sus și a spus comunității Arad: adresați-vă ministerului de culte român să vă recunoască statutul. Deci, nici vorbă de „poruncă dată ministerului de culte”. Dacă Consiliul de Miniștri prin jurnalul Nr. 2680 din 21 Nov. 1927 a aprobat statutul comunității baptiste și apoi în 1928 s'a trecut art. 53 în legea cultelor, aceste lucruri nu s'au obținut în baza „poruncei” Înaltei Curți de Casație, ci pe calea *stăruitoarelor intervențiuni, pentru*

suferințele pe cari le-au îndurat frații noștri din țară, pentru rugăciunile noastre ridicate la tronul Harului.

Îată deci, cu ce fel de argumente *inexacte* se încearcă justificarea acțiunii în justiție din partea acelor cari au semnat așel comunicat. Astfel se induce poporul în eroare! Acei cari au semnat și acei cari aprobă acest proces, vor cheltui fără nici un folos, bani grei.

Să se termine odată această stare nenorocită! Să piară acest duh de răsvrătire! Să înceteze procesele, *toate procesele! Nu dați nici un ban pentru procese!*

INFORMAȚIUNI

D'ESMINȚIRE

Publicându-se în „Pacea Nr. 3/4 că „înainte de a trece la eele vecinice fr. Sida a lăsat prin testamentul său, că la înmormântarea lui: să fie chemați fr. Ioan Socaciu și fr. Ioan Ungureanu de cari dânsul a declarat că nu se poate despărți ușor știind și cunoscând munca lor pentru frați” suntem rugați de către cei în drept, să desmînțim această afirmație, totuocât fr. Sida n'a lăsat nici un fel de testament. Orice comentariu e de prisos.

Catehizarea copiilor baptiști în școlile statului

În urma ultimelor ordine eșite dela Onor. Minister. Instrucțiunii, elevii baptiști sunt obligați să urmeze religia și ritualul ortodox. Noi am pregătit un amănunțit și documentat memoriu, pe care îl vom înainta, împreună cu un manual de religie, imediat după sărbătorile Paștilor, atât Onor. Minist. de Culte cât și celui de Instrucțiune. Prin acest memoriu, cerem nu numai anularea acestor ordine, dar deplina libertate ca elevii baptiști să fie catehizați de către predicatorii noștri. Memoriul va fi prezentat D-lor Miniștri în audiență comună, la care vor participa și delegați din partea fraților noștri basarabeni și germani. Audiența urma să aibe loc Marți 16 Aprilie a. c., însă din cauza lipsei D-lor Miniștri, s'a amânat până după Paști. Pentru ca memoriul să fie însoțit de cât mai multe documente, rugăm pe frații de pretutindeni, să trimeată la adresa secretariatului, București 4, Str. Negustori No. 6, declarații semnate de cei în cauză, pentru cazurile când copii baptiști au fost persecutați, (forțați, bătuți, pedepsiți, dați afară din școală, lăsați repenți etc.) pentru că au refuzat să li se violeze conștiința.

Aceste declarațiuni se vor trimite *în două exemplare*, cât mai urgent posibil!

În numărul viitor al „Monitorului Baptist” vom publica memoriul înaintat și rezultatul audiențelor.

Greutăți cu formalitățile de treceri

Primiți numeroase reclamațiuni din diferite părți ale țării, că unii ofițeri de stare civilă refuză să facă „treceri”, sau fac mari greutăți. Rugăm pe frați să se folosească de modelul arătat mai jos, pentru a se încheia pentru fiecare caz, câte două declarațiuni și a se trimite, fără întârziere, la adresa secretariatului, pentru a le înainta Onor. Minister. de Culte și Interne.

DECLARAȚIE

Subsemnatul domiciliat în Jud., declar prin prezenta, că în ziua de la orele m'am

prezentat împreună cu martorii la Domnul Ofițer de stare civilă (notar sau primar) pentru a-mi face trecerea dela religia la religia baptistă.

Domnul ofițer de stare civilă a refuzat să ia în considerare declarația mea și să încheie cuvenitul proces-verbal spunând că

Aceasta e declarația mea pe care o semnez.

Declarant,

Martori,

Comuna

Data

DELA SECRETARIAT

Abonamente:

Acei frați cari au achitat abonamentul la „Monitorul Baptist” și încă n'au primit organul nostru pe luna Ianuarie, sunt rugați să ne scrie și le vom trimite. Numărul din luna Decembrie 1934 este complet epuizat. Abonamentul de 50 lei pe an, se trimete la adresa: !Jean Staneschi, București 4, Str. Negustori No. 6.

Anuarul predicatorilor baptiști. Pentru complectarea lui, mai facem o ultimă rugămintă către acei frați predicatori ordinați, cari lucrează în via Domnului și cari nu și-au trimis încă datele (numele și pronumele; ziua, luna, anul nașterii; ziua, luna, anul ordinării; starea civilă (căsătorit, căți copii); domiciliul complet; biserica pe care o servește; comunitatea de care aparține) să binevăiască a le trimite neîntârziat, pentru a fi publicați în anuar.

Avem deja datele multor predicatori, e bine însă să le avem pe ale tuturor fraților predicatori, de aceea îi rugăm să le trimeată cât mai de grabă.

DELA CASIERIE

Comunitățile cari încă nu au trimis contribuția la Uniune pe al doilea sfert din anul 1935, și care a început la 1 Martie, sunt rugate să binevolască a o trimite la adresa casierului Uniunii, fr. Nicolae Petrescu, industriaș, Comuna Cloara Radu Vodă, jud. Brăila.

Astfel, comunitățile și bisericile vor ajuta într'adevăr la progresul general al frățietății, pentru binele căreia sunt lucruri mari în curs.